

פרשת דוד

יו"ע ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

כ"א תמוז תשפ"ד 1244
פרשת פינחס

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
19:04	19:21	19:16	19:13
20:20	20:23	20:24	20:20
21:51	21:53	21:54	21:52
רבינו תם			

הילולא דצדיקיא

- כ"א תמוז
רבי יהודה הכהן שאקו
- כ"ב תמוז
רבי שלמה מקרלין הי"ד
- כ"ג תמוז
רבי משה קורדובניו
- כ"ד תמוז
רבי יצחק קוליץ
רבה של ירושלים

כ"ה תמוז
רבי ישראל יהושע מקוטנא
מח"ס שו"ת ישועות מלכו

כ"ו תמוז
רבי שלמה גאנצפריד

כ"ז תמוז
רבי אלעזר אבוחצירא

משניר לדוד

לעג הגויים לטובתם של ישראל

"צרוך את המדינים והכיתם אותם" (במדבר כה, זי)

רק לאחר מלחמת סיחון ועוג נצטווה משה לצרוך את המדינים ולהילחם בהם, מפני שבתחילה קשה היה להילחם נגד הקליפה הטמאה של מדין, כי עדיין היא הייתה נסתרת וסמויה מעין כל, ובכדי לחלום כנגדה היה צריך ראשית כל לגלותה ולהוציאה לאור עולם. והיות וסיחון ועוג הגנו ושמרו על מדין שלא יאונה להם כל רע מן האומות שסביבם, הרי ברגע שנחלו הם מפלה, ומשה רבנו הכניעם תחת ידו, אז מילא פחד את ליבם של אנשי מדין שמא מועתה יקומו ישראל להילחם בהם ולהכניעם. על כן קמו ושלחו את בלעם בן בעור שיקלל את ישראל, וישתמש בכישופיו ובקסמיו. ומפני שפתח בלעם פיו ברעה לקלל את ישראל, על ידי כך נתגלתה לכל טומאת קליפתם של מדין ויצאה לאור העולם, כעת היה ניתן לחלום בה ולהכניעה.

ובמלחמת עוג אמר הקב"ה למשה (שם כא, לד) "אל תירא אותו כי בידך נתתי אותו" אומרת הגמרא (נדה סא, א) שהיה משה ירא להילחם עימו, שמא תעמוד לו זכותו של אברהם שבא לבשרו כי נשבה אחיו לוט. שנאמר (בראשית יד, יג) "ויבא הפליט" זה עוג מלך הבשן שפלט מדור המבול.

והקשה הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל בספרו "דרש משה", אמנם נכון שעוג בא לבשר לאברהם כי נשבה אחיו, ועל ידי זה ניצל לוט. אולם כבר אמרו במדרש שכוננה מרושעת הייתה לו בזה, שאברהם יצא למלחמה וייהרג שם והוא יישא את שרה לאשה. הייתכן כי מצווה שמהולה בכוננות כה פסולות תעמוד לזכות, הרי זו מצווה הבאה מעבירה ומדוע חשש משה מזכות זו? עד כאן קושיות הרב זצ"ל.

ויש להתבונן בפרשת חוקת, אשר בה מופיעה מצוות פרה אדומה. ומצווה זו היא חוק מאת ה' יתברך, ולא נתגלה טעמה אלא למשה. ולכאורה תמוה, מדוע נתן לנו הקב"ה חוקים ומשפטים שטעמם מוסתר ואינו גלוי לכל, הלא הגויים לועגים על המצוות הללו וזה נותן להם פתחון פה לדבר סרה על תורתנו הקדושה?

ויש להקדים ולומר, כי עלינו לדעת שיש הבדל תהומי ומהותי בין ישראל לעמים בכל ענין רוחני שהוא, ובפרט בדבר ההכרה והאמונה בה' יתברך. ואף אם ימצא מאן דהו מאומות העולם שאכן מאמין בהקב"ה הרי שאמונתו רופפת ואינה חזקה דיה. ובעינות צרה או בשעת הדחק היא לא תעמוד לו, והוא ייטוש את האמונה שבלבו.

ומפאת חיזוק האמונה התמימה הנטועה בליבם של ישראל, הם מוכנים ומזומנים לקבל את כל מצוות ה' ולקיימן כהלכתן כולן כאחת, מבלי לתמוה או להקשות קושיות ותהיות למיניהן. בין אם יהיו סיבה וטעם בדבר, ובין אם זה יהא בגדר "חוקה" ללא כל הסבר והבנה, כי יודעים הם שגזירת מלך

היא ואין להם כל רשות להרהר אחריה. ועל כן הגויים לועגים למצוות התורה שהם בגדר חוקים ומצטרפים בזה ללעג השטן מפני שאמונתם בה' רופפת וקלושה.

והנראה לי, כי בכוננה תחילה נתן לנו הקב"ה חוקים שכאלה, כדי לגרום לגויים שילעגו לתורתנו הקדושה ויזלזלו במצוותיה. לפי שיש בזה פתחון פה לטובה כלפי ישראל, שבשעה שיבוא השטן ויחפוץ לקטרע עליהם ולומר, מה נשתנו ישראל מכל העמים, מדוע בחר ה' בהם להיות לו לעם סגולה?! או אז יהא צד לטובה עליהם, ויוכל הסגור לומר לפני הקב"ה; "רבנו של עולם, ראה היאך הגויים הללו מבזים את התורה ולועגים למצוותיה. ולעומת זאת בניך בני רחומיך ישראל עם קדושים מוכנים למסור נפש על קיום מצוותיך, ולקיימן באבהה וברצון. ואף אם אין להם כל הבנה באחת מחוקות התורה - הרי הם מקיימים אותה ללא עוררין כתקנה, ככל אשר ישת עליהם כי גזירת מלך היא. ועל כן רצוי וכדאי הוא שיבחר בהם הקב"ה להיות לו לעם סגולה מכל העמים אשר על פני האדמה."

נמצא שזלזול הגויים ולעגם לתורה הוא לטובה על ישראל, ומועניק כוח לסגור להמליץ טוב בעדם לפני ה' יתברך, ובחסדי ה' שהקדים רפואה למכה ונתן לנו מצוות לא מובנות, והן בבחינת הרפואה. כי כאשר אומות העולם לועגים ומלגלים על המצוות הללו, הם נעשים על ידי זה שהמליץ על עם ישראל מקטרע על כך שהגויים מלגלים ומבזים את המצוות, מה שאין כן עם ישראל המקיימים אותן בבחינת חוק ובמסירות נפש.

ומעתה יובן מדוע חשש משה רבנו ע"ה מפני זכות ההצלה של לוט שנזקק לעוג. וחשבתי לומר בסיעתא דשמיא, כי אומנם נכון שכוננת עוג הייתה לרעה וברצונו היה לשאת את שרה לאשה לאחר ' יהרג במלחמה, אולם עצם הצלתו של לוט הביאה בעקבותיה טובה לישראל, כי הרי מזרע לוט נולדה רות המואבייה שהייתה אמה של מלכות, ומחלציה יצאו דוד מלך ישראל ע"ה ובנו שלמה המלך שהקב"ה משתבח ומתפאר בהם בכל עת. ויתרה מזו, מלך המשיח שיפציע אורו במהרה בימינו אמן, אף הוא יבוא מזרעם.

ואילו היה נהרג לוט במלחמה, הרי שלא היה זוכה להביא מחלציו את הקדושים הללו ונמצא שחלילה היו ישראל מפסידים את הברכה הנצחית הזו, ואם כן בזכות עוג הפליט אשר בישר לאברהם שאחיו נשבה, כך ניצל לוט. ומאותן זכויות עצומות שנזקפו לעוג מלך הבשן חשש משה רבנו ע"ה מאוד.

אולם הקב"ה השיבו על כך "אל תירא אותו כי בידך נתתי אותו". "כי בידך" זהו רמז לתורה הקדושה שהביא משה בידיו הקדושות, ואומר הקב"ה למשה רבנו ע"ה שיתבונן בתורה הנמצאת בידו וגדולה היא מעלתה, ורבה זכותה להצילו וליתן את עוג בידו ישראל, לפי שהתורה היא אגוני מגאני ואצולי מצלא.

ומוסיף הקב"ה ואומר למשה "אל תירא אותו". נכון אמנם שישנן זכויות עצומות בידו עוג בעקבות הצלת לוט, אך עליו לדעת יסוד עצום וחשוב; כל זכות שתהא, לא תשווה מאומה ללא זכות התורה שתצטרף עימה. ולאומות העולם אין את זכות התורה, ולא די שהם אינם מקיימים אותה, אלא הם מזלזלים בה בנוסף לזה ולועגים עליה, כמו מצוות פרה אדומה שתמהים הם לפשר טעמה וסודה. על כן כל זכויותיו של עוג אין בהן ערך, ומכוח הגנת התורה הקדושה - ייתן הקב"ה אותו בידו ישראל.

חזק וברוך

תשעים אמנים

רבי משה וייס זצ"ל, אוד מוצל מאש אשר שרד את מוראות השואה האינדימה בהיותו שבו במחנה אושוויץ הזכור לשמצה, נקשרה נפשו בכ"ק מרן האדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל, מי שלימים היה למחותנו. ולמן היום שבו נפגשו לא זהו ידו מתוך ידו והיו קשורים זה לזה בעבותות אהבה.

פרק מיוחד בקשר זה התבטא בסיום המלחמה, עת עסקו שניהם יחדיו, במסירות נפש, בקבורת מתי המצווה הרבים, הרוגי צעדות המוות שהתגוללו כדומן על פני השדה.

באחד מאותם ימים קשים, כשחש רבי משה שכוחותיו כלים וגופו מחשב להישבר מן העבודה המאומצת, עודדו הרבי זצ"ל, ובהערכתו הרבה לפועלו אמר לו: "כל שתבקש ממני עתה - מבטיח אני לתתו לך!" רבי משה ניצל את ההזדמנות: "איני מבקש חיים או כבוד. מבקש אני רק כי יבטיח לי הרבי שהילדים שיוולדו לי יהיו בקיאים בכל ה'תוספות' בש"ס". הרבי הבטיח לו ונירכו בחום, וההבטחה התממשה במלואה כששבעת בניו שליט"א מצויים כיום בשורה הראשונה של תלמידי החכמים שבדורנו.

אחת מן המצוות החביבות שליוו את רבי משה במרוצת ימי חייו, היא מצוות עניית אמן בכלל, ובפרט אחר ברכות השחר. אחר מצווה זו מחזר היה רבי משה בבתי הכנסת, ומדי יום היה מקשיב ועונה 'אמן' אחר מאות ברכות השחר שנאמרו על ידי המתפללים. בערוב ימיו היו אלו בניו ונכדיו שהיו באים לומר את הברכות בפניו, והוא היה עונה אחריהם אמן בשמחה.

היה זה בלילה האחרון לחייו. כל המדדים הרפואיים הורו כי אלו הן דקותיו האחרונות בני משפחתו נקראו אל מיטתו ובחרדה הולכת וגוברת הביטו הצאצאים במכשירים שאותו על ירידה דרסטית בלחץ הדם, וכאשר ניתן האות - החלו באמירת הווידוי ובקריאת שמע ישראל.

אלא שלמרבית הפלא, כאשר סיימו לומר קריאת שמע, חלה לפתע התייצבות מסוימת והמדדים הראו כי עדיין פועמים החיים בקרבו. והנה, דקות ספורות לאחר מכן החלו המדדים לרדת בשנית. שוב החלו הצאצאים באמירת הווידוי ובקריאת שמע, אלא שנשמתו הטהורה של הסבא כמו סירבה לצאת מגופו, שכן שוב התייצבו המדדים לזמן מה, ולאחר מכן שבו לרדת בשלישית.

כך, במשך כל הלילה חזרה התופעה המופלאה על עצמה. ניכר היה כי רבי משה משתוקק למשהו טמיר ונעלם. נשמתו כמו ממתינה לדבר מה שיגרום לה לצאת לעולם שכולו טוב.

בודדים מבין ששים הצאצאים שעמדו לצד מיטתו במסירות נפש בליבם את פשר התופעה, אולם הם לא העזו להעלות את הדברים על דל שפתותיהם.

בין כך ובין כך האיר היום, ולפתע העלה אחד הנכדים רעיון: "הלוא כולנו זוכרים עד כמה השתדל סבא כל ימיו לשמוע ברכות השחר פעמים רבות בכל יום. אולי ננצל את ההזדמנות לזכות אותו בשמיעת ברכות כל זמן שנשמתו עדיין מצויה בינינו".

בזה אחר זה נעמדו צאצאיו של רבי משה לאמירת הברכות איש באוזני רעהו. רבי משה שכב על המיטה ללא ניע, אולם הסובבים היו בטוחים ללא צל של ספק: הוא מאזין ומקשיב לכל מילה.

דקות ספורות ספוגות רגשות של קדושה חלפו, ואכן עם סיום אמירת הברכות קראו הסובבים קריאת שמע בכוונה ויצאה נשמתו בטהרה כאשר מלאכי מרום מכריזים לעומתם: "פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמנים".

בימי השבעה התעוררו רבים לשמע הסיפור המופלא, ואחד מהם הוסיף בהתפעלות: "נראה כי לא לחינם האריך רבי משה ימים עד שנתו התשעים. הרי כל ימיו הקפיד במסירות נפש על עניית תשעים אמנים בכל יום".

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הקב"ה אדון לבירה

אחד החפצים השמורים ביותר בביתי הינו מקל התמיכה של סבי הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. מקל זה הינו יקר המציאות ובעל ערך רב בעיניי, וגם אם יציעו לי תמורתו כל הון שבעולם - לא אסכים לתיתו לאיש, כיון שלשווי שלו ולערכו אין גבול ומידה.

באחד הימים ביקשתי לאחוז במקל זה, אולם לא מצאתי אותו בכל ביתי. ניסיתי שוב ושוב להיזכר היכן הניחתי אותו, ומה עלה בגורלו מאז הפעם האחרונה בה ראיתי אותו, אולם ללא הצלחה. לא עלה בדעתי כל רעיון באשר למקום הימצאו של המקל הנדיר.

מובן שהדבר גרם לי עגמת נפש מרובה ובמשך ימים רבים הייתי מוטרד, כשאובדן המקל אינו מותיר לי מנוחת הנפש.

תעלומה זו נפתרה באחד הלילות כאשר ניגלה אליי בחלום סבי הצדיק זיע"א והודיע לי: "היום תמצא את המקל".

למחרת בבוקר, כשפקחתי את עיניי וניזכרתי בחלום, לא ייחסתי לו כל חשיבות, וחשבתי לעצמי שכיון שבמשך השבועות האחרונים הרהרתי פעמים רבות במקל האבוד, ייתכן ובשל כך חלמתי עליו גם בלילה, שהרי דבר ידוע הוא שחלומותיו של האדם בלילה מורכבים וניזונים ממה שחשבותיו במשך היום.

אולם להפתעתי הרבה באותו יום באה לפני אישה, בידה אחזה במקל היקר אשר אבד לי, ובפיה דברי הלל והודיה על שהשאלתי לה לתקופת מה את המקל המסוגל.

הייתי המום. לא זכרתי כלל שהשאלתי את המקל לאותה אישה, ובמשך כל אותם שבועות בהם התאבלתי על מקלי - כמה שניסיתי לאמץ את זיכרוני לא עלה בדעתי שאני עצמי נתתי לאדם כלשהו את המקל לתקופה מסוימת, והייתי בטוח שהמקל נעלם ממני באופן חשוד ובלתי ברור.

אירוע זה המחיש לי באופן ממשי שלעיתים הקב"ה רוצה להזכיר לנו שהוא השולט בעולם בכל דבר ועניין, וגם אם נדמה לאדם שהוא המנהיג את חיו - עד מהרה הקב"ה מעניק לו תזכורות שונות, ומעורר אותו לכך שהוא האדון לבירה.

כך היה גם בעניין המקל האבוד. לתומי חשבתי שאני הוא השולט על מקום הימצאו ומשגיח עליו לבל יאבד ממני, לפיכך נשלחה לי משמים תזכורת לכך שהקב"ה הוא המנהיג את בראויו בכל דבר ועניין, ועל כן עלינו לשים את כל מבטחנו בו.

נצור לשונך

גם כשמפצירים בו

אסור לספר לשון הרע, בין אם מספר מרצונו ובין אם הפצירו בו לספר, גם אם אביו או רבו מפצירים בו, ויש בכך לשון הרע או אבק לשון הרע, אסור לו לספר.

וגם אם מחמת שלא יספר יגרם לו הפסד גדול בפרנסתו, כגון שיפטר והוא מעבודתו ולא יהיה לו ממה לפרנס את בני ביתו, אסור לו לדבר לשון הרע.

דברי הנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

כשמדריך חסקי פועל כמאבטח

"לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום" (במדבר כה, יב)
שכרו המובטח של פנחס, ברית שלום וכהונת עולם לו ולזרעו אחריו, מגיעה לו ביושר, כך מעיד הקב"ה, ובלשון חז"ל במדרש "אמר הקב"ה: בדין הוא שיטול שכרו"

ובאמת יש לשאול מדוע מגיע לו שכר זה 'בדין'?

בדרך משל נפלא מבאר רבי בן ציון סנה:

מעשה הקנאות לא היה מתפקידו של פנחס, ויתרה מזאת המעשה שנעשה היה מנוגד לחלוטין לטבעו של פנחס ולמידותיו, כי פנחס הוא נכדו של אהרן הכהן, שהיה אוהב שלום ורודף שלום.

משל למה הדבר דומה?

נשיא ארה"ב הנבחר החליט לומר תודה לבוחרים. הוא ערך מסעות והופעות פומביות בכל מדינות ארצות הברית, פיזר חיוכים ונפנף לשלום לכולם.

באחת ההזדמנויות הצליחו טרוריסטים להתקרב לשיירה שלו, ואף ירו בגלגלי הרכב של הנשיא. אחד משומרי הראש שם נפשו בכפו, קפץ עליהם ונטרל אותם.

כל העיתונים בארה"ב היו מלאים בתמונותיו של המאבטח הנועז, והנשיא כתב לו מכתב תודה נרגש.

לאחרי שנסתיימה המהומה, אמר הנשיא: "אני זקוק לשבוע של חופשת סקי, ורק אחר כך אתחיל בעבודה".

המאבטחים לא ידעו לגלוש בסקי, לא לשם כך הם התאמנו. ועד שלבשו את המגלשים על רגליהם, כבר היה הנשיא גולש למטה. רק מדריך הגלישה היה צמוד אל הנשיא.

באחד העיקולים יצאו לפתע, מתוך סבך ענפיו של עץ, שני טרוריסטים, שכוונו את אקדחיהם אל ראשו של הנשיא. ללא שהות, חבט המדריך בנשיא, והפיל אותו על האדמה, וכך הצילו מהכדורים הראשונים שנורו.

מכיוון שמדריך הגלישה ידע לשלוט היטב במגלשים, הוא סובב את המגלשים כך שפגעו בעצמה בטרוריסט הראשון, ואחר כך בשני. לאחר מאמץ אדיר, הכניע המדריך את שני הטרוריסטים, והציל את הנשיא.

תמונותיו של המדריך מלאו את העיתונים, הנשיא נתן לו במתנה שני מליון דולר.

כולם שאלו את הנשיא: "מה ראית לתת לשני מליון דולר, ואלו לראשון הסתפקת במכתב תודה?"

אמר להם הנשיא: "הראשון היה מאבטח, וזה היה תפקידו. השני הוא מדריך סקי, מה לו ולטרוריסטים! זה לא תפקידו, ולכן מגיע לו יותר."

וזהו מה שהתורה אומרת: "פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן". כהן הוא, בן בנו של אהרן הכהן, שהיה אוהב שלום ורודף שלום. הוא אין לו קשר למעשי קנאות כאלה, אין זה כלל מתפקידו וגם המעשה עצמו אין זה באופיו. לכן מגיע לו על המעשה שעשה שכר מיוחד; ברית כהונת עולם.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בחינוך הילדים אין שום גבול

מעלת חינוך הילדים לתורה ולמצוות, חשובה ויקרה היא ועליה להיות משאת נפשו ותכלית חייו של כל אדם מישראל.

מצינו שניחם משה רבנו את אהרן בדברים הללו בעת פטירתו מן העולם, שאמר לו "אשריך שתראה כתרך נתון לבנך", כי באמת זוהי נחמה גדולה ואמיתית לאהרן הכהן כשמבשר לו משה כי בנו אלעזר ימשיך דרכו בקודש ואף הוא יצעד בדרך הנכונה כאביו הקדוש.

אומנם נכון הוא הדבר שקשה מאוד לנחם במילים אדם העומד לסיים חייו עלי אדמות וניצב לפני פטירתו, ובייחוד אהרן הכהן שהעריך את החיים כי ידע מה גדולה ורבה חשיבותם ומעלתם, וכמה יש בכוחו של אדם לקדש שם שמים עלי אדמות. ועל כן הוא חפץ מאוד להמשיך בפעליו ובמעשיו הטובים, אך עם כל זאת בשומעו שיוצאי חלציו אף הם ילכו בדרכיו ויקדשו שם שמים במעשיהם הטובים, מילאה הנחמה את ליבו ונעשתה לו קורת רוח, לפי שאין לאדם אושר עצום וגדול יותר מן העובדה שבניו ממשיכים בדרך הקדושה שסלל להם במשך ימי חייו.

זאת ועוד, אם כל כך גדל חפצו של אהרן להמשיך לחיות בכדי לקיים רצון ה', הרי שברגע שבנו אלעזר ימשיך באותה דרך ישרה שהתווה לו אם כן נחשב שאהרן עצמו עדיין חי וקיים. כמו שאומרת הגמרא (תענית ה, ב) על יעקב אבינו ע"ה "כי הנני מושיעך מרחוק ואת זרעך מארץ שבים" מקיש הוא לזרעו - מה זרעו בחיים, אף הוא בחיים. עוד אמרו (מובא ברש"י בראשית יח, יט) כל המעמיד בן צדיק, כאילו אינו מת, עד כאן.

על כן ציווה ה' שאלעזר ילבש את בגדי הכהונה לפני אהרן אביו, בכדי שיראה כבר בחייו כיצד בנו ממשיך דרכו בכהונה הגדולה ומכך ירווח נחת, כי יראה לנכון לנגד עיניו שרוח התורה ורצף הטהרה אינם פוסקים מזרעו.

ומן הטעם הזה אף מקום קבורתו של אהרן לא נעלם מעין כל חי, כי רצה הקב"ה שבכל עת מצוא יביטו ישראל לשם ויתבוננו על מקום קבורת אהרן הכהן ע"ה. ובכך יזכרו את דרכו שזכה והשכיל לחנך את בניו הטובים על מבועי התורה והיראה, וצדקת בניו הטובים הם שעמדו לנחמו בעת פטירתו מן העולם, ומכך ישכילו ישראל וילמדו היאך על כל אדם מוטלת חובה לחנך את ילדיו בדרך הישרה ואף הם יזכו לרוות נחת מכל יוצאי חלציהם.

והיכן נקבר אהרן? בהר ההר. וכתב רש"י (במדבר כ, כה) "הר ההר" הר על גבי הר, כתפוח קטן על גבי תפוח גדול, עד כאן. וחשבתי לומר בסייעתא דשמיא, שגם בזה טמון מסר גדול בעניין החינוך לדורות. כי המתבונן בהר ההר ויזכור שהוא מקום קבורתו של אהרן הכהן ע"ה, ישכיל להבין וללמוד שאין להסתפק במועט בחינוך הילדים, כי אם בכל עת יש להתאמץ בזה מאוד ולהשקיע כוחות רבים להעלותם בהר ה'. וכשתמה עלייה זו יש לשאוף להעלותם לפסגת ההר השני, כשם שההר היה בנוי אחד על גבי השני. כי אין גבול למאמץ הנדרש מן האדם בבואו לחנך את ילדיו ואין סיום למסירות הנפש בחינוכם.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויד ה' היתה אל אליהו" (מלכים א' י"ח)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על אליהו הנביא שקרא לאלוקיו כמו פנחס, וידוע מחז"ל שאלהו הוא פנחס.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר
"אנשי אמונה" לתולדות צדיקי
משפחת פינטו זיע"א

רבי יעקב פינטו, נכדו של הצדיק רבי חיים זיע"א, נסע פעם עם חברו למוגאדור, כדי להשתטח על קברו של זקינו, הצדיק רבי חיים זיע"א. בהגיעו לבית העלמין הוא מבחין בגוי זקן כשהוא מנקה את המצבה. החבר הציג את רבי יעקב פינטו לפני אותו גוי, ואמר לו: הנה נכדו של הצדיק.

וכך אמר לו אותו הגוי:

אני חייב לספר לך סיפור מזקנך הקדוש. פעם אחת הייתי זקוק לסכום גדול של כסף, כדי לקנות כבש עבור מסיבה גדולה שנערכה בביתי. כל פרוטה לא היתה לי כדי לרכוש את הכבש. ולא עוד, אשתי אמרה לי כי אם אחזור הביתה ללא כבש, אין לי כלל מה להיכנס הביתה...

ברוב צערי הלכתי לקברו של הצדיק רבי חיים זיע"א, ובכיתי שם ליד הקבר, עד שנרדמתי. בחלומי, אני רואה את רבי חיים האומר לי: אל תדאג. לך לשוק וקח משם את הכבש שאתה צריך, ואף אחד לא יבקש ממך כסף עבורו. ולא רק זאת, תלך גם לחנות בגדים, שם תקנה בגדים בשפע עבורך ועבור המשפחה, ואף אחד לא יבקש ממך תשלום עבור הבגדים.

כשהתעוררתי - כך סיפר הגוי - פחדתי מאד לעשות זאת. מי יודע מה יעשו לי? ולבסוף החלטתי לעשות כפי שהרב אמר לי בחלום. הלכתי לשוק, שם לקחתי כבש מבלי שמישהו יבקש ממני כסף. לאחר מכן הלכתי לחנות בגדים, שם לקחתי בגדים מבלי לשלם כל תמורה, וכך הגיע לביתי שמח וטוב לב.

קורא יקר!

כששמעתי את הסיפור הזה, חששתי לעצמי והרהרתי: אולי יש כאן חשש של גניבה, שהרי אותו גוי לקח כבש ובגדים ללא כל תשלום. בוודאי היה כאן מעשה ניסים, אבל האם אין כאן חשש של גניבה?

ובסיעתא דשמיא עלתה נחשבה בליבי שמן הסתם לא נגנב שום כבש או בגדים מן הבעלים. והוא כאותו המעשה של אלישע הנביא, שאמר לאותה אשה שממעט השמן שיש לה בבקבוק - תמלא אלפי בקבוקים ותמכור אותם בשוק, כדי לשלם את החובות שהיו לה למלך, ומן הנותר היא תחיה.

אלו הם מעשיהם של צדיקים, שזכותם גדולה אצל הקב"ה, עד שבכוח קדושתם יכולים ממש לברוא עולמות ומלואם, והמבין יבין.

זכור לטוב

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

הרהרו עלי ולא אמרו שום דבר כלל, אלא היו תמימי דרך בדבר, ועל אותה שעה הוא אומר (זכריה ח) "והיה כאשר הייתם קללה בגוים בית יהודה ובית ישראל כן אושיע אתכם והייתם ברכה" וגו'.

שמעוני אחי ואמי, מי שיש לו עינים לראות ולב חכם להשכיל וכליות להתיעץ, יבין וישכיל ויראה בעיני שכלו שאין בין אדם לבהמה כלום. ואפילו כשיש גדולה על האדם שמושיבין אותו מלך בקרון, אעפ"כ יסתכל בלבו ובגופו ובעצמותיו וידע שהרוח והנשמה שברא הקב"ה לישראל בשביל אהבה שהקב"ה אוהב אותם ובשמחה שהוא שמח בהן ויעמידם מן העפר על רגליהם ויושיבם בין ברכיו ומגפפן ומחבקן ומנשקן ומביאן לחיי עוה"ב, שנאמר (ישעיה ס"ו) "כי כאשר השמים החדשים" וגו'.

וכן כשהיו ישראל במדבר וסרחו במעשיהם, חזרו ועשו תשובה בסתר, שנאמר (שמות ל"ג) "וראה כל העם את עמוד הענן עומד פתח האהל וקם כל העם והשתחוו איש פתח אהליו" וגו', מלמד שעשו תשובה בסתר. לפיכך נתגלגלו רחמינו של הקב"ה עליהם ונתן להם יוה"כ למחילה להם ולבניהם ולבני בניהם עד סוף כל הדורות.

וכן בימי יהושע בן נון קבלו עליהם ישראל עול מלכות שמים באהבה, שנאמר (יהושע כ"ד) "ויען העם ויאמר חלילה לנו מעזוב את ה' לעבוד אלהים אחרים כי ה' א-להינו הוא המעלה אותנו ואת אבותינו מארץ מצרים" וגו'. שכן של ישראל שקבלו עליהן באותה השעה עול מלכות שמים באהבה, לפיכך האריך הקב"ה את פניו להן שלש מאות שנה בימי שפוט השופטים ועשאן כתינוקות של בית רבן וכבנים על שלחן אביהם, וקבע להם ברכה שהיא מידה טובה לעולם, שנאמר (שם כב) "ויברכם יהושע וישלחם וילכו אל אהליהם".

ביום חתונתו וביום שמחת לבו. כשעמדו ישראל על הר סיני לקבל את התורה, היה הקב"ה צופה ובא, ואמר בלבבו שמא לא יקבלו ישראל את תורתו עליהן כדרך שלא קבלו עליהן העכו"ם ויחתם גזר דין עליהן ויאבדו מן העולם הזה והעולם הבא ח"ו. אבל אח"כ כיון שקבלו עליהן עול מלכות שמים בשמחה, אף הקדוש ב"ה ממקום כבודו ותפארתו משמי השמים העליונים ירד עליהן ואמר להן (ישעיה מ"ט) "התשכח אשה עולה" וגו', ואומר (תהלים קל"ז) "אם אשכחן ירושלים תשכח ימיני תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי" וגו'.

וכיון שקבלו ישראל עול מלכות שמים בשמחה ואמרו כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע, מיד אמר הקב"ה למשה שיאמר לישראל שיעשו לו משכן, שנאמר (שמות כ"ה) "דבר אל בני ישראל וגו' ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" וגו'.

באותה שעה אמר הקב"ה בלבבו, שמא לא יביאו בני ישראל נדבתם לפני ושמא יהיו אומרים כלפי מעלה וכי לכסף וזהב הוא צריך והלא כל כסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות וכל כלי חמדה שלו הוא, שנאמר (חגי ב) "לי הכסף ולי הזהב נאם ה' צ-באות". ומפני מה אומר לבני אדם הביאו לי נדבה ועשו לי מקדש? אבל מה שביקש הקב"ה מישראל, נתנו לו ישראל, והוא עושה לישראל מה שאמר להן. וכשעשו ישראל רצון הקב"ה במדבר והקב"ה מצא בהן קורת רוח, כמה שנאמר בהן (שמות ל"ה) "ויבואו כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר נדבה רוחו אותי" וגו'. "וכל אשר נמצא אתו עצי שטים וגו' הביאו בני ישראל נדבה לה". על אותה שעה הוא אומר (שה"ש ה) "אני ישנה ולבי ער קול דודי דופק פתחי לי אחותי רעייתי יונתי תמתי שראשי נמלא טל קוצותי רסיסי לילה".

וכן כשערכת תורת כהנים וצוית את אבותיכם על הדינין של אותן הדברים מה שעשית בכם בזמן זכות נדות ויולדות ולא

טעמו וראו כי טוב ה'

בסיעתא דשמיא, מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישרי:

0733-718-144

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

צרפתית

+972587929003

אנגלית

+16467853001

עברית

+972585207103

ספרדית

+541141715555